

Arrest

nr. 309 241 van 3 juli 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten
VANDENBROUCKE D. & BOURRY H.
Steenakker 28
8940 WERVIK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaten D. VANDENBROUCKE en H. BOURRY.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van de wijk Zakhel van de stad Kunduz, gelegen in de provincie Kunduz. Je bent Pasjtoen van etnische origine en hangt het soennitische geloof aan.

De oom van jouw vader N.G. (...) was een handelaar. Hij verkocht voedingswaren zoals maïs, rijst en bloem in Kunduz en Kaboel. Jouw vader werkte samen met N.G. (...) en was ook een handelaar. N.G. (...) werd om geld gevraagd door de taliban. Hij weigerde omdat hij bang had problemen te krijgen met de overheid. De taliban vermoorde hem in 2015 in de bazaar. Na zijn dood nam jouw vader de verantwoordelijkheid op voor de handelsactiviteiten en de familieleden van N.G. (...). Ongeveer één of anderhalf jaar nadat N.G. (...) vermoord werd, schoot de taliban in de richting van het huis.

De taliban trachtte ook jongens te rekruteren in de regio achter jullie dorpen. Ze probeerden altijd papieren te gooien in de huizen en de mening te veranderen. Je werd zelf nooit persoonlijk benaderd door de taliban.

Een aantal maanden voor de machtsovername verslechterde de veiligheidssituatie rondom Kunduz en werd besloten om jou, jouw achterneef F. (...) en jouw broer R.K. (...) weg te sturen naar België, waar jouw achterneef A. (...), de broer van F. (...), reeds verbleef. Jullie reisden samen via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland en Bulgarije naar Servië. Aan de grensovergang brak jouw broer R.K. (...) zijn voet. F. (...) reisde meteen door naar België, Jij volgde een tijdje later en reisde via Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België. Jouw broer R.K. (...) reisde een aantal maanden later als laatste naar België. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 14 december 2021.

Ter staving van uw verzoek leg je geen documenten neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in jouw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat je géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in jouw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er jou geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat jouw rechten gerespecteerd worden en dat je in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Je vreest bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban vermoord te worden omwille van de problemen die de oom van jouw vader kende met de taliban. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) benadrukt dat het jouw taak is om de verschillende elementen van jouw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van jouw asielrelaas aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met jouw land van herkomst, en na grondig onderzoek van de door jou aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het CGVS te worden vastgesteld dat jou de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1, §A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. Je hebt immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofdte van jouw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van jouw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. In casu kan worden vastgesteld dat jouw vluchtrelaas gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende onwaarschijnlijkheden, incoherente verklaringen en tegenstrijdigheden. Hierdoor kan je niet aannemelijk maken dat je een persoonlijke vrees voor vervolging dient te koesteren.

Eerst en vooral dient te worden vastgesteld dat jouw achterneef A.Z. (...) (referentienummer CGVS : (...)) in 2017 de subsidiaire beschermingsstatus kreeg toegekend omdat zijn herkomst uit Kunduz niet in twijfel werd getrokken, maar er door het CGVS geen geloof werd gehecht aan zijn persoonlijke problemen met de taliban en het overlijden van de oom van jouw vader – de vader van A. (...). De broer van A; (...), jouw achterneef F. (...) (referentienummer CGVS : 21/21344) met wie je samen uit Afghanistan vertrok, ontving in maart 2023 een weigeringsbeslissing omdat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen voortvloeiend uit de problemen van hun vader en zijn persoonlijke problemen met de taliban. Jij beroept je voor jouw verzoek om internationale bescherming op problemen die voortvloeien uit de door A. (...) en F. (...) aangehaalde problemen. Hiermee geconfronteerd, antwoord je dat F. (...) nog geen beslissing gekregen had en verklaar je dat je er niet aanwezig was, om te horen wat zij gezegd hadden (CGVS p. 17).

Zelf slaag je er ook niet in de problemen van de oom van jouw vader, de vader van A. (...) en F. (...), aannemelijk te maken. Jouw kennis over het werk, leven en de omstandigheden rond de dood van de oom van jouw vader N.G. (...), is immers onwaarschijnlijk beperkt. Je kan over zijn handelsactiviteiten enkel oppervlakkige informatie geven, zoals dat hij een handelaar was van voedingswaren en dat hij handel dreef in Kaboel en Kunduz (CGVS p. 12). Daarnaast blijkt jouw kennis over de handelsactiviteiten van N.G. (...) tegenstrijdig met de verklaringen van jouw achterneef A. (...) (referentienummer CGVS : (...)). Hij verklaarde destijds immers dat zijn vader – N.G. (...) - een zakenman was en in mobiele toestellen handelde (CGVS dd. 02/08/2017, p. 9). Tijdens jouw persoonlijk onderhoud gevraagd wat je weet over het werk van jouw vader, antwoord je dat hij een handelaar was die voedingsdingen verkocht zoals maïs en bloem. Vervolgens gevraagd of N.G. (...) in dezelfde dingen handelde als jouw vader, antwoord je bevestigend. Hierop gevraagd of ze nog andere spullen verkochten, antwoord je ontkennend. Ook later, wanneer je gevraagd wordt of N.G. (...) nog andere goederen verkocht behalve voedingsproducten zoals maïs, rijst en bloem, antwoord je opnieuw ontkennend. Dat jij en jouw achterneef A. (...) tegenstrijdige verklaringen afleggen over het werk van de oom van jouw vader, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van jouw verklaringen over diens werk.

Ook over de omstandigheden rond zijn dood is jouw kennis erg oppervlakkig en summier. Zo weet je niet wanneer N.G. (...) precies omkwam, maar schat je dat het in 2015 was. Verder kan je op geen enkel moment gedetailleerde, doorleefde informatie geven over zijn overlijden. Je weet niet of hij voorafgaand aan zijn dood bedreigd werd door de taliban, en weet enkel te vertellen dat je hoorde van jouw familie dat de taliban geld aan hem vroegen en hij dat niet accepteerde. Je kan echter niet vertellen op welke manier N.G. (...) door de taliban gevraagd werd om dat geld, noch door wie van de taliban hij om het geld werd gevraagd of door wie hij werd vermoord (CGVS p. 14-15). Je weet niet of er nog andere handelaars waren die op dezelfde manier

aangepakt en kan geen enkel incident opnoemen waarbij jouw vader, die volgens jouw verklaringen de handelsactiviteiten van N.G. (...) overnam, problemen kende met de taliban (CGVS p. 15). Je kan evenmin vertellen hoe veel geld ze wilden van de oom van jouw vader of om welke reden hij precies werd geïdoleerd (CGVS p. 15). Jouw verklaringen over jouw eigen beleving van de dood van de oom van jouw vader is ook weinig doorleefd. Gevraagd hoe je op de hoogte kwam van de dood van N.G. (...), antwoord je dat je het ontdekte toen jullie aan het groeien waren met F. (...), jouw achterneef en zoon van N.G. (...), dat je merkte dat ze geen vader hadden. Je hoorde dan van hem dat zijn vader een grote handelaar was en dat hij vermoord werd (CGVS p. 15). Vervolgens gevraagd of je niet op de hoogte was in de periode dat hij vermoord werd, stel je dat je nog jong was, zeven of acht jaar oud en dat je het je niet kan herinneren. Er op gewezen dat de dood van N.G. (...) een ingrijpende gebeurtenis moet zijn geweest, antwoord je dat je een kind van zeven of acht was, en je niet alles kan weten (CGVS p. 15). Deze stelling over jouw leeftijd is echter niet in overeenstemming te brengen met de aan jouw toegewezen geboortedatum in de leeftijdstest. Een medische test uitgevoerd te Universitair Ziekenhuis Antwerpen op 22 december 2021 wees immers uit dat jouw werkelijke leeftijd ongeveer 18,5 jaar oud was, met een standaarddeviatie van 1,5 jaar. Jouw geboortedatum werd omwille van het grote verschil met jouw beweerde leeftijd van 15 jaar gewijzigd naar 22 december 2004. Dat je op het moment van de dood van N.G. (...) slechts zeven of acht jaar oud zou zijn geweest, is bijgevolg hoegenaamd niet geloofwaardig. Wat er ook van zij, het houdt echter weinig steek dat je pas van F. (...) zou hebben vernomen wat er gebeurd was met N.G. (...) terwijl jullie opgroeide. Jouw vader kreeg de verantwoordelijkheid over de kinderen van N.G. (...), die dan ook in het huis woonden. Dat je over deze periode en deze gebeurtenissen quasi niets kan vertellen, is erg merkwaardig. Hoewel niet van jou kan verwacht worden dat je alle details over de activiteiten van de oom van jouw vader en de daaruit voortgevloeide gebeurtenissen kent, kan van jou toch enige basiskennis over de incidenten en jouw beleving ervan verwacht worden, quod non. Dat je het antwoord op deze basisvragen steeds schuldig moet blijven, ondermijnt de geloofwaardigheid van jouw vluchtrelaas.

Verder moet vastgesteld worden dat je als directe aanleiding voor jouw vertrek de verslechterde veiligheidssituatie en de gevechten in de omgeving van Kunduz aanhaalt. Je haalt geen enkel recent incident of gebeurtenis aan dat een aanwijzing kan zijn dat jouw vader, jijzelf of jouw familieleden persoonlijk geïdoleerd werden door de taliban.

Ook tijdens het interview dat plaatsvond in kader van jouw registratie als niet-begeleide minderjarige vreemdeling op 14 december 2021 verklaarde je dat het motief voor de immigratie naar België de situatie en de oorlog daar was. Je repte er met geen woord over de problemen van jouw familie met de taliban (Fiche NBMV, p. 4). Je haalt nog één incident aan dat plaatsvond na de dood van N.G. (...). Namelijk dat de taliban in de richting van het huis schoten. Je verklaart dat ze het huis wilde nemen omdat ze een post ofzo wilden maken (CGVS p. 10). Bovendien haal je aan dat je het incident zelf niet hebt gezien. Je kan er bijgevolg geen details over geven (CGVS p. 10). Je situeert dit incident ongeveer één of anderhalf jaar na de moord op N.G. (...), die je in 2015 situeert (CGVS p. 8, 10). Uit beschikbare informatie blijkt dat er in het najaar van 2016 grootschalige aanvallen van de taliban plaatsvonden in Kunduz, waaronder in jouw wijk met als doel de stad – net als in 2015 – te veroveren. Iets waarin ze kortstondig slaagden. Deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier. Dat er in een periode waarin een grootschalige aanval van de taliban geschoten werd richting het huis, wijst – rekening houdend met jouw verklaring dat het om een eenmalige gebeurtenis gaat – er geenszins op dat de taliban jouw vader, jou of jouw familieleden persoonlijk zouden viseren. Integendeel, indien jouw familie der mate geïdoleerd zou worden door de taliban, hadden ze destijds een uitgelezen opportuniteit om jouw familie te viseren. Op deze vaststelling gewezen, geef je aan geen idee te hebben waarom de taliban niet langskwamen bij het huis in die periode en stel je dat jouw familie destijds heel soms naar Kabool ging om zich te beschermen (CGVS p. 16). Je haalt aan dat de taliban aan jouw vader vroegen hen geld te geven en hem gevraagd zouden hebben niet meer te zorgen voor de zonen van N.G. (...) (CGVS p. 16). Jouw verklaringen hierover blijven echter weinig concreet, niet overtuigend en allerm minst gedetailleerd. Bovendien stroken ze niet met jouw verklaringen dat de taliban niet in jullie wijk of de bazaar van de stad konden komen vanwege de vele controleposten van de overheid. Je verklaart dat de taliban niet aanwezig waren in jouw wijk van de stad en je hen nooit zag (CGVS p. 10). Er op gewezen dat het onbegrijpelijk is dat de taliban jullie jaren na de dood van de oom van jouw vader zou blijven lastigvallen, herhaal je simpelweg dat jouw vader de verantwoordelijkheid had voor het geld en de zonen van N.G. (...) (CGVS p. 16). Je kan echter geen bijkomende, overtuigende reden vermelden. Evenmin kan je aantonen waarom dat voor jou persoonlijk een vrees voor vervolging zou inhouden. Dat de taliban wanneer ze de kans hadden om jullie te vervolgen dit nalieten en er na deze gebeurtenis geen enkel concreet, noemenswaardig incident of bedreiging jegens jouw vader of jouw familie meer valt op te merken, doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van jouw vluchtmotieven.

Wat betreft jouw verklaringen dat de taliban wilden dat jullie met hen samenwerkten (CGVS p. 10), dient vooreerst vastgesteld te worden dat je wanneer bevestigd hierover, aangeeft dat je nooit persoonlijk door de taliban benaderd werd (CGVS p. 17). Je vertelt dat er wel incidenten waren dat ze papieren gooiden in huizen, maar geeft aan niet te weten of ze ook naar jullie huis gooiden (CGVS p. 17). Bovendien haalde je jouw vrees voor gedwongen rekrutering door de taliban op geen enkel moment aan bij de DVZ (CGVS p. 17). Daarnaast dient hieromtrent gewezen te worden op de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het

EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>), waaruit blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit jouw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. Gewezen op bovenstaande informatie, reageer je dat als je daarheen gaat en ziet, dat je dan ziet dat ze veel jonge mensen meenamen en gebruik maakten van hen, dat je het niet kan weten hier (CGVS p. 17). Deze reactie kan niet overtuigen. Bijgevolg kan omwille van jouw vrees samen te moeten werken met de taliban geen vrees voor vervolging in jouw hoofde worden aangenomen.

Voorts moet opgemerkt worden dat je doorheen de asielprocedure in België incoherente verklaringen aflegt over de huidige en voorbije verblijfplaatsen van jouw familieleden. Tijdens het interview dat plaatsvond in kader van jouw (onterechte) registratie als niet-begeleide minderjarige vreemdeling op 14 december 2021, verklaarde je dat jouw ouders, broers en zussen in Zakhel, Kunduz, Afghanistan verbleven (Fiche NBMV, p. 3). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaar je op 20 juni 2022 dan weer dat jouw ouders in Pakistan zijn, maar dat je niet weet waar precies. Over de huidige locatie van jouw oudere broers I. (...) en B. (...), zeg je geen informatie te hebben (Verklaring DVZ, punten 16A, 18). Deze verklaringen zijn tegenstrijdig met jouw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Daar verklaar je immers dat je onderweg in Iran en Turkije reeds hoorde dat jouw familie één à twee maanden voor de machtsovername naar Pakistan vertrokken en zich in Pesjavar vestigden (CGVS p. 4, 13, 18). Dat je hierover op verschillende momenten doorheen de asielprocedure inconsistente verklaringen over aflegt, leidt ertoe dat er ernstige twijfels bestaan over hun huidige en voorbije verblijfplaatsen. Geconfronteerd met jouw verklaringen tijdens het interview in kader van jouw registratie als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, antwoord je dat ze jou er enkel gevraagd hebben waar je vandaan komt en waar je hebt gewoond (CGVS p. 18). Deze uitleg kan niet overtuigen. Je verwijst wat betreft de verblijfplaats van jouw familie bovendien naar documenten die via aangetekende zending verzonden werden in kader van de asielprocedure van jouw broer R.K. (...). Het betreft een foto van jouw familie voor het Hayatabad Medical Centre in Pesjavar. Hierbij dient gewezen te worden dat deze medische faciliteiten in Pesjavar er om bekend staan inwoners van Afghanistan en Afghaanse vluchtelingen in Pakistan te behandelen. Beschikbare informatie hieromtrent is toegevoegd aan het administratief dossier. De vaststelling dat jouw familieleden, met wie je de familieband bovendien niet kunt aantonen, op deze plek voor een foto poseren, kan dus niet als bewijs dienen dat jouw familie in Pesjavar zou verblijven.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat jouw broer R.K. (...) (referentienummer CGVS : 22/10926) – die integraal dezelfde vluchtmotieven als jou inroept en samen met jou Afghanistan verliet – een weigeringsbeslissing ontving omdat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen over de problemen voortvloeiend uit de problemen van de oom van jouw vader.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat je jouw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie niet aannemelijk hebt gemaakt.

Jouw broer R.K. (...) legde ter staving van zijn verzoek een kopie van zijn tazkera, de tazkera van jouw vader, de tazkera van jouw moeder, een aankoopakte en eigendomsbewijzen van een huis in Kunduz, de verblijfskaart van jouw achterneef A. (...) in België, de verblijfskaart van jouw zus T. (...) en tevens vrouw van A; (...) in België en foto's van jouw familieleden in Pesjavar, Pakistan voor. Deze documenten zijn echter niet van dien aard dat ze bovenstaande conclusie kunnen wijzigen. De tazkera's van jouw familieleden en de aankoopakte en eigendomsdocumenten van het huis in Kunduz kunnen enkel een indicatie zijn van jouw nationaliteit, herkomst en identiteit – elementen die niet betwist worden in deze beslissing. Wat betreft de documenten afkomstig uit Afghanistan dient bovendien gewezen te worden op de informatie waarover het CGVS beschikt. Uit deze informatie blijkt immers dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het betreft bovendien kopies en geen origineel documenten of foto's.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de

vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris

van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20_220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden

tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civiliansafghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische

moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en

rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld

te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade

zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke

situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare

informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot 16-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afgaanse waarden en normen. Bovendien stelt u dat u twee jaar lang naar school ging in Afghanistan en religieuze lessen volgde in een nabijgelegen moskee (CGVS p. 11). Ook moet opgemerkt worden dat u nog contact onderhoudt met uw familie in Afghanistan (CGVS p. 8). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afgaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker vraagt vooraf om door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) te worden gehoord. Tijdens dit gehoor wenst hij de onduidelijkheden die naar aanleiding van de vorige gehoren gerezen zouden zijn recht te zetten. Hij heeft de indruk dat hij mis begrepen is geweest.

2.2. Verzoeker voert, in wat zich aandient als een enig middel, de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker vangt zijn betoog aan met enkele algemene, theoretische beschouwingen inzake de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming. In dit kader stelt hij onder meer dat hij aan de bewijslast heeft voldaan en volhardt erin dat hij de waarheid heeft verteld.

Verzoeker voert vervolgens aan dat verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn jonge leeftijd en zijn psychologische problemen. Hij wijst in dit kader op een arrest van de RvV.

Verder voert verzoeker aan:

"Verzoeker wijst erop zo er sprake zou zijn van tegenstrijdigheden, deze tegenstrijdigheden pas gevonden kunnen worden na een minutieus vergelijken van beide verklaringen. Deze kleine tegenstrijdigheden zullen niet zwaarwichtig genoeg zijn om daaruit af te leiden dat het relaas van verzoeker weinig aannemelijk zou zijn. Verzoeker wijst er tevens op dat in zoverre er sprake is van incoherenties, quod non, deze incoherenties geenszins de kern van zijn asielrelaas raken. Zij verhinderen helemaal niet om aan dit relaasgeloof te hechten

Verzoeker wijst erop dat verwerende partij zelf veel eigen interpretaties van de feiten maakt, zonder dat deze interpretaties gesteund zijn op objectieve informatie. Evenmin kan zomaar gesteld worden dat aan de interpretaties van verwerende partij meer waarde kan worden gehecht dan aan de uitleg die door verzoeker werd gegeven."

Verzoeker vervolgt:

“Waar verwerende partij stelt dat de familie verzoeker weldegelijk zou moeten informeren over hun actuele situatie, kan deze argumentatie geenszins gevolgd worden. Verzoeker is en blijft voor hen een kind, die zij geenszins met alle bekommernissen en kwellingen wensen te overladen.

Verzoeker verliet Afghanistan toen hij amper 16 jaar oud was. Niettemin verwacht verwerende partij dat verzoeker zich dient te gedragen, te handelen en te reageren als een volwassene. Dat verzoeker in deze eerder op een naïeve wijze is te werk gegaan, kan hem gelet op zijn jonge leeftijd niet ten kwade worden geduid. Verzoeker erkent dat hij niet altijd gedetailleerde informatie kan geven. Verzoeker kan enkel maar herhalen dat hij verteld heeft wat hij wist. Verzoeker kan enkel maar mededelen wat hij vaak – uit tweede hand – heeft vernomen. Verwerende partij doet uitschijnen alsof verzoeker zelf de beslissing zou genomen hebben om Afghanistan te verlaten. Het moge duidelijk zijn dat de volwassen personen uit zijn netwerk de risico-analyse hebben gemaakt voor verzoeker en voor hem beslist hebben dat hij Afghanistan moest verlaten. Een minderjarige kan deze beslissing niet nemen. Een minderjarige heeft hier de middelen niet eens voor.

Verzoeker zal de nodige inspanningen leveren om bijkomende documenten te bekomen. Verzoeker heeft naar aanleiding van de negatieve beslissing van verwerende partij onmiddellijk de nodige contacten gelegd om bijkomende stukken te bekomen. Van zodra verzoeker deze in zijn bezit zou hebben, zal verzoeker niet nalaten deze aan Uw Raad over te maken.”

Verzoeker is dan ook de mening toegedaan “dat hij in weerwil tot de beslissing van het Commissaris –Generaal wel in aanmerking komt voor het vluchtelingenstatuut. Verzoeker is dan ook de mening toegedaan dat er in casu sprake is van schending van artikel 1, A (2), van de Conventie van Genève en artikels 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.”

Verzoeker vraagt voorts om rekening te houden met zijn profiel. Volgens hem kan er niet worden ontkend dat hij een risicoprofiel heeft.

“Verzoeker heeft tevens een risicoprofiel, gebaseerd op de problemen die hij en zijn familie met de taliban hebben. Verzoeker wordt beschouwd als een verrader.

Verzoeker wordt ervan verdacht de taliban verraden te hebben, hetgeen duidelijk geschraagd wordt door de reactie van de taliban ten aanzien van de familie van verzoeker. Verzoeker en zijn familie hebben zich niet geschikt naar de eisen van de taliban, waardoor hij door de Taliban wordt gezien als een spion en verrader. Er wordt hem dus een gewijzigde politieke overtuiging en houding ten aanzien van religie toegeschreven, hetgeen volgens artikel 48/3, §5 Vw. volstaat voor een gegronde vrees voor vervolging

Tevens wijst verzoeker op de problematiek van de gedwongen rekrutering. Verwerende partij blijft bij haar simpele verklaring dat dit fenomeen quasi niet bestaat. De realiteit spreekt dit evenwel tegen:

Het rekruteren van kinderen en jongeren is een gekend fenomeen:

(...)

Verwerende partij stelt dan ook ten onrechte dat er van gedwongen rekrutering geen sprake kan zijn.”

Verzoeker wijst er verder op dat er in Afghanistan geen bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en geen intern vestigingsalternatief voorhanden zijn.

Vervolgens voert verzoeker aan:

“Verzoeker dient bovendien beschouwd te worden als behorende tot de groep van jonge ‘verwesterde’ Afghanen, op zich een specifieke sociale groep die een grond vormt tot vervolging door de Taliban en binnen de gemeenschap (artikel 48/3, §4, d) Vw.).”

Verzoeker tracht vervolgens aan te tonen, aan de hand van landeninformatie en rechtspraak, dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan riskeert te worden geviséerd of vervolgd omwille van zijn verblijf in Europa en zijn (gepercipieerde) verwestering. In dit kader, voert verzoeker aan:

“Er kan niet voorbijgegaan worden aan het feit dat verzoeker een deel van zijn jeugd, een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongeren die essentieel is in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, in Europa heeft doorgebracht. Zijn jonge leeftijd maakt dat hij erg beïnvloedbaar is en dat kan worden aangenomen dat hij zich, gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving via school waar hij sociale contacten en vriendschappen heeft gesloten met Belgische jongeren, het verblijf in het opvangcentrum, ..., onbewust westerse gedragingen en kenmerken eigen heeft gemaakt dat hij, gelet op zijn jonge leeftijd, niet steeds zal kunnen verbergen of waarvan hij zich zelf niets bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen wanneer hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan plaatselijke gebruiken en normen terug in acht moet nemen die inmiddels onder het taliban-regime aanzienlijk werden verstrengd. Dit brengt het risico mee dat hij onder aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap. Er kan in deze niet voorbijgegaan worden aan de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban-autoriteiten thans uitgevaardigd zijn.

Gelet op zijn jonge leeftijd, het gegeven dat verzoeker uit een conservatief milieu is in KUNDUZ afkomstig is, is het duidelijk dat verzoeker zich in een kwetsbare positie bevindt.

Tevens dient rekening gehouden te worden met de onduidelijkheid op heden wat betreft de perceptie en de potentiële behandeling van de personen die op jonge leeftijd Afghanistan verlaten hebben.”

Verzoeker stelt in hoofddorde dat de vluchtelingenstatus dan ook moet worden toegekend en dat hem minstens het voordeel van de twijfel moet worden verleend.

In ondergeschikte orde, voert verzoeker aan dat de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend op grond van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker wijst in dit kader op (informatie over) de machtsovername door de taliban, de problematische veiligheidssituatie en humanitaire situatie en het leven onder het talibanregime in Afghanistan. Volgens verzoeker *“is het terugsturen van verzoeker naar Afghanistan volledig onaanvaardbaar en een schending van art. 3 E.V.R.M. zijn.”*

Verzoeker stelt van oordeel te zijn dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), en dit omdat de provincie Kunduz als zeer onveilig moet worden beschouwd. Verzoeker wijst in dit kader op en citeert uit algemene landeninformatie en verwijt verweerder dat de situatie in zijn district niet concreet werd geanalyseerd. Tevens benadrukt hij dat dit district en de omliggende districten onder de controle van de taliban staan. Voorts wijst hij op het reisadvies inzake Afghanistan en doet hij gelden:

“Het staat buiten kijf dat personen die in KUNDUZ wonen een ernstige bedreiging van hun leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld ingevolge het binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker wijst erop dat er geen twijfels bestaan over zijn woonplaats en de datum van vertrek uit Afghanistan. Gezien zijn afkomst uit KUNDUZ zijn positie en situatie in deze regio, zijn hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief, dient aan verzoeker de subsidiaire bescherming worden toegekend.”

Verzoeker voegt, verwijzend naar rechtspraak, toe:

“Twijfels over de woonplaats en de datum van vertrek uit Afghanistan zijn vaak maar een louter vermoeden dat voortvloeit uit het verhoor door de verwerende partij, en niet rechtstreeks uit bewijselementen. Uit een eerste vermoeden een tweede afleiden, namelijk de mogelijkheid dat de aanvragers reëel verblijfsalternatief hebben in een derde land, is een argument dat niet kan worden opgenomen in de wet.”

Verder wijst verzoeker andermaal op de onmogelijkheid van een intern vestigingsalternatief in Afghanistan.

Verzoeker vervolgt:

“De verwijdering van een vreemdeling door een contracterende staat kan, in voorkomend geval, een probleem opleveren in het licht van art. 3 E.V.R.M. wanneer er ernstige en bewezen redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien men hem uitwijst naar het land van bestemming, er een daadwerkelijk risico loopt om te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De bescherming die in dit opzicht wordt verzekerd door art. 3 E.V.R.M. is ruimer dan die welke wordt voorzien door het Internationaal Verdrag van Genève 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. De door art. 3 E.V.R.M. geboden bescherming heeft ook een absoluut karakter en lijdt geen enkele uitzondering. (R.v.St. nr. 97.536, 6 juli 2001 <http://www.raadvst-consetat.be> (6 april 2002); , Rev. dr. étr. 2001, 469, noot -.)

Verzoeker wijst erop dat hij ingeval van terugkeer het slachtoffer zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het recht op een menswaardig bestaan wordt verzekerd in artikel 3 van het EVRM. Dit recht kan ingeroepen worden wanneer de asielprocedure nog hangende is op het moment van de behandeling van huidige regularisatie aanvraag. Maar ook wanneer de asielprocedure negatief zou beoordeeld worden, kan verzoeker nog steunen op artikel 3 EVRM om zijn buitengewone omstandigheden te funderen. Indien verzoeker geen verblijfsstatuut zou verkrijgen en een repatriëring naar herkomstland het gevolg zou zijn, moet gegarandeerd worden dat de ontvangende staat effectief en in praktijk in staat zal zijn verzoeker te beschermen tegen het risico op een onmenswaardig bestaan, wetende dat er geen overname overeenkomst bestaat tussen de landen in kwestie (België en Afghanistan). Het UNHCR rapport van 2013 stelt duidelijk dat jonge Afgaanse mannen, die duidelijk verwesterd zijn, een risico profiel vormen bij terugkeer. Verzoeker voldoet aan deze beschrijving en loopt het risico ingelijfd te worden in gewapende bendes en aanzien te worden als afvallige van zijn geloof. Dit risico kan niet objectief gecijferd worden. Echter, er kan dus sprake zijn van ‘forseeable personal circumstances’ die relevant zijn in het kader van art. 3 EVRM (zie NA vs UK 25904/07 2008 ECHR). Zeker in het geval van Afghanistan, dat effectief nog steeds als een failed staat aanzien wordt en waar de Taliban voor permanente onrust en onzekerheid bij de bevolking zorgen.”

Verzoeker doet verder een algemeen en theoretisch betoog omtrent de voorwaarden onder dewelke precaire sociaal-economische en humanitaire omstandigheden volgens hem kunnen leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming. Hij tracht aan de hand van rechtspraak van het EHRM en de RvV en een bijdrage van Vluchtelingenwerk aan te tonen dat niet kan worden uitgesloten dat de huidige humanitaire en

sociaal-economische situatie in Afghanistan te wijten is aan doelbewuste handelingen van ten minste één actor, met name de taliban.

“In elk geval kan, tegenover het risico op het verlies van een menswaardig bestaan bij het niet toekennen van een verblijfsstatuut, huidig bestaan van verzoeker gespiegeld worden. Momenteel heeft verzoeker op zelfstandige wijze een stabiel bestaan uitgebouwd en draagt hij positief draagt aan onze samenleving.”

“Indien verzoeker teruggewezen zou worden naar Afghanistan, zal dit tevens een zodanige psychologische ontreddeering teweegbrengen bij hem. Een gedwongen terugkeer zal in dit geval overeenstemmen met een behandeling die door art. 3 E.V.R.M. verboden is.”

Verzoeker wijst op artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en rechtspraak van het HvJ en voert aan:

“Wat de eerste hypothese betreft, dient op heden vastgesteld te worden dat door de loutere aanwezigheid van verzoeker in Afghanistan in het algemeen en in zijn district in het bijzonder, verzoeker reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging loopt. Verzoeker verwijst naar de hoger geciteerde rapporten.

Verzoeker gaat tevens in op de tweede hypothese.

(...)

Wat betreft de persoonlijk omstandigheden blijkt dat de verzoekende partij afkomstig is uit wijk Zakhel betreft op heden betwist gebied.

Tevens heeft verzoeker partij slechts een beperkte scholing gekregen en is hij reeds meerdere jaren geleden uit Afghanistan vertrokken.

Het administratief dossier bevat geen elementen die aan te tonen dat de verzoekende partij over voldoende maturiteit beschikt om ook bij een terugkeer naar Afghanistan de gevaarlijke situaties naar behoren in te schatten om zo zijn dorp van herkomst te bereiken en zijn familie die aldaar verblijft. Evenmin toont de verwerende partij dit aan.

Er kan redelijkerwijze aangenomen worden dat de verzoekende partij gelet op de bovenvermelde beschreven veiligheidssituatie, zijn langdurig verblijf in het buitenland, zijn psychische problemen en zijn beperkte scholing een groter risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wegens het willekeurig geweld dan andere burgers uit haar regio van herkomst.

Bovenstaande vaststellingen betreffen persoonlijke omstandigheden die kunnen worden aangemerkt als risicoverhogende factoren die, tezamen genomen, maken dat de verzoekende partij een kwetsbaar profiel heeft. Gelet op de nog steeds precaire, complexe en ernstige situatie in wijk Zakhel, leidt dit kwetsbaar profiel ertoe dat de verzoeker in vergelijking met andere burgers op weg naar wijk Zakhel over minder weerbaarheid beschikt om zich aldaar te beschermen of, indien nodig, deze bescherming te verkrijgen. Deze persoonlijke omstandigheden hebben tot gevolg dat verzoeker, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon ten gevolge van het willekeurig geweld.”

2.3. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

“2. Alvorens te beslissen, akte te verlenen van het feit dat verzoeker wenst te worden gehoord op nader te bepalen dag en uur.

3. De vordering ontvankelijk en gegrond te verklaren.

4. Derhalve de vordering in kosteloze rechtspleging ontvankelijk en gegrond te verklaren;

5. Te oordelen dat verzoeker aantoont dat hij de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit niet kan of niet wil inroepen omwille van een gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, nationaliteit, godsdienst, het behoren tot een sociale groep of zijn politieke overtuiging in de zin van artikel 1 A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en bijgevolg aan verzoeker de hoedanigheid van vluchteling te erkennen.

6. Ondergeschiedt te oordelen dat verzoeker een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, §2,c van de wet van 15 december 1980 in geval van terugkeer naar Afghanistan en bijgevolg te stellen dat verzoeker in aanmerking komt voor subsidiaire beschermingsstatus.

7. Uiterst ondergeschiedt, zo de Raad voor Vreemdelingenbetwisting niet kan beslissen op basis van het dossier, de beslissing van het Commissariaat –Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dd. 17.08.2023 vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat –Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.”

2.4. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog benevens de in dit verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoeker legt op 6 juni 2024 door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

Verzoeker doet in deze nota gelden:

“Verzoeker wijst erop dat zijn familie zich genoodzaakt zag Afghanistan te verlaten en zich nu in Pakistan bevindt

Er kan niet voorbijgegaan worden aan het feit dat verzoeker een deel van zijn puberteit, een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongeren die essentieel is in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, in Europa heeft doorgebracht. Zijn jonge leeftijd maakt dat hij erg beïnvloedbaar is en dat kan worden aangenomen dat hij zich, gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving via school waar hij sociale contacten en vriendschappen heeft gesloten met Belgische jongeren, het verblijf in het opvangcentrum, zijn tewerkstelling..., onbewust westerse gedragingen en kenmerken eigen heeft gemaakt dat hij, gelet op zijn jonge leeftijd, niet steeds zal kunnen verbergen of waarvan hij zich zelf niets bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen wanneer hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan plaatselijke gebruiken en normen terug in acht moet nemen die inmiddels onder het taliban-regime aanzienlijk werden verstrengd.

Dit brengt het risico mee dat hij onder aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap. Er kan in deze niet voorbijgegaan worden aan de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban-autoriteiten thans uitgevaardigd zijn. Verzoeker wijst erop dat hij er hier een andere levensstijl op nahoudt.

Tenslotte vreest verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan door de Taliban te zullen worden geïdentificeerd als afgewezen verzoeker om internationale bescherming die in Europa om bescherming heeft verzocht en om die reden zou riskeren aan ondervraging, mishandeling, detentie, foltering door de Taliban te worden blootgesteld.

Of hij daadwerkelijk veranderd is op een manier die fundamenteel is voor zijn identiteit is iets dat niet op het eerste zicht merkbaar zal zijn en waar hij op korte termijn, bij de binnenkomst langs de luchthaven en aan de checkpoints normaliter geen aandacht van de Taliban zal trekken.

Hoe hij eruit ziet, hoe hij zich gedraagt, het feit dat hij toekomt op de luchthaven vanuit Europa, dat hij Europese documenten heeft, dat hij Europese contactinformatie op zijn smartphone heeft, dat hij met documenten reist die zijn afgegeven door de Belgische ambassade in België, dat zijn lange afwezigheid en terugkomst wordt opgemerkt en doorgegeven in het dorp, et cetera, zullen wél tot negatieve aandacht van de Taliban leiden. De vraag is niet of verzoeker dermate verwesterd is dat hij deel zou uitmaken van een bepaalde sociale groep. De vraag was en is of de Taliban zullen te weten komen dat verzoeker jaren in Europa verbleven heeft en er bescherming tegen de Taliban heeft gevraagd en of dit aanleiding zal geven tot ondervraging, mishandeling en een risico op foltering.

Gelet op zijn jonge leeftijd, het gegeven dat verzoeker uit een ruraal en conservatief milieu in de provincie KUNDUZ afkomstig is, het feit dat sinds jaar en dag in België woont, een gans traject doorliep binnen het onderwijs, is het duidelijk dat verzoeker zich in een kwetsbare positie bevindt.

Uit de beschikbare landeninformatie aanwezig in het rechtsplegingsdossier blijkt dat in de provincie KUNDUZ verschillende Afghaanse groepen aanwezig zijn, zoals de taliban en ISKP.

Gelet op verzoekers leeftijd en zijn traject in België tot nu toe is het risico groter dat hij zich gedurende zijn verblijf in België onbewust gedragingen heeft aangemeten die hem mogelijk in de negatieve aandacht zouden kunnen brengen van de taliban of de lokale gemeenschap in zijn dorp

Tenslotte dient rekening gehouden te worden met de onduidelijkheid op heden wat betreft de perceptie en de potentiële behandeling van de personen die op jonge leeftijd Afghanistan verlaten hebben.

Verzoeker is van oordeel dat in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen omwille van een (toegedichte) politieke en/of godsdienstige overtuiging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor hem in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming en geen intern vestigingsalternatief voorhanden is aangezien in casu de taliban de actor van vervolging is en het hele Afghaanse grondgebied in handen heeft.

Daarenboven, indien verzoeker door personen uit zijn lokale gemeenschap van verwestering beschuldigd wordt, dan kunnen de de-facto-talibanautoriteiten evenmin worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Gezien de taliban geen actor van bescherming is, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op.”

Verzoeker voegt benevens de in deze aanvullende nota aangehaalde landeninformatie een aantal documenten ter staving van zijn houding, activiteiten en integratie in België bij zijn aanvullende nota. Daarnaast voegt hij bij deze nota een eigen geschreven verklaring waarin gesteld wordt dat hij in België wilt blijven en niet wil terugkeren naar Afghanistan en een stuk dat hij omschrijft als *“Bewijs verblijf familie Pakistan”*.

3.2. Verweerder legt op 4 juni 2024 door middel van een aanvullende nota een bundel algemene landeninformatie neer (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Waar verzoeker in het onderhavige verzoekschrift verzoekt om door de Raad te worden gehoord om “de onduidelijkheden die naar aanleiding van de vorige gehoren zouden gerezen zijn recht te zetten” en omdat hij “de indruk” zou hebben “dat hij misbegrepen is geworden”, dient vooreerst te worden opgemerkt dat de procedure voor de Raad overeenkomstig artikel 39/60, eerste lid van de Vreemdelingenwet schriftelijk verloopt. Overeenkomstig het tweede lid van voormeld artikel mogen verzoeker en zijn advocaat bovendien hun opmerkingen ter terechtzitting mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen daarbij worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift uiteengezet zijn. Verzoeker had gelet op voormeld wetsartikel middels het onderhavige verzoekschrift de nodige toevoegingen kunnen en moeten doen, de nodige verduidelijkingen kunnen en moeten aanbrengen en de beweerd misverstanden kunnen en moeten rechtzetten. In dit kader kan hij bezwaarlijk volstaan met de voormelde, blote, algemene, ongefundeerde, niet-gestaafde en niet nader uitgewerkte beweringen dat er “naar aanleiding van de vorige gehoren” onduidelijkheden “zouden gerezen zijn” en dat hij de indruk zou hebben mis begrepen te zijn geweest.

4.2. In zoverre verzoeker daarnaast aanvoert dat een “verwijdering”, “repatriëring” of (gedwongen) “terugkeer” naar Afghanistan in zijn hoofd zou leiden tot een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM en waar verzoeker in dit kader aangeeft dat de schending van dit artikel kan worden ingeroepen “op het moment van de behandeling van huidige regularisatie aanvraag” en “om zijn buitengewone omstandigheden te funderen”, dient voorts te worden opgemerkt dat de Raad te dezen, in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen, geen uitspraak doet over een verblijfsstatus en zich ook niet uitspreekt over een maatregel tot terugleiding of verwijdering. Verder maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM, artikel dat inhoudelijk volledig in lijn ligt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, is *in casu* dan ook niet aan de orde.

4.3. Ook verzoekers volgende betoog is *in casu* en in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen verder niet dienstig:

“In elk geval kan, tegenover het risico op het verlies van een menswaardig bestaan bij het niet toekennen van een verblijfsstatuut, huidig bestaan van verzoeker gespiegeld worden. Momenteel heeft verzoeker op zelfstandige wijze een stabiel bestaan uitgebouwd en draagt hij positief draagt aan onze samenleving.”

Dient immers te worden herhaald dat de Raad zich te dezen niet uitspreekt over een verblijfsstatus of een maatregel tot terugleiding of verwijdering. Verzoekers verblijf en integratie in België zijn *an sich* niet relevant voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Noch de commissaris-generaal, noch de Raad heeft in deze de bevoegdheid om een verblijfsrecht toe te kennen op basis van dergelijke humanitaire gronden. Er bestaat geen bepaling die toelaat om louter op basis van verzoekers integratie en activiteiten in België de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen aan verzoeker.

4.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert verzoeker in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.5. Dient in het kader van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd wordt:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in jouw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat je géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in jouw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er jou geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat jouw rechten gerespecteerd worden en dat je in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan jouw verplichtingen.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan.

Waar verzoeker verwijst naar zijn leeftijd op het ogenblik waarop hij zijn land van herkomst verliet, op algemene wijze beweert dat verweerder onvoldoende rekening zou hebben gehouden met zijn jeugdige leeftijd en aangeeft dat gelet op deze leeftijd van hem geen gedetailleerde informatie mocht worden verwacht, dient immers te worden opgemerkt dat, dit in tegenstelling met wat verzoeker tracht te laten uitschijnen, het geenszins onredelijk is om van een verzoeker om internationale bescherming te verwachten dat deze, ook indien deze een jeugdige leeftijd heeft, bij machte is om de nodige verklaringen af te leggen en toelichting te verstrekken bij eenvoudige en elementaire elementen zoals zijn herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen, dat deze bij machte is om alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming daarbij op een voldoende correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze weer te geven en dat hij voldoende spontane, doorleefde, gedetailleerde, nauwkeurige, duidelijke, consistente en coherente verklaringen kan afleggen met betrekking tot de belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. In die zin is het niet ernstig van verzoeker om, middels een eenvoudige verwijzing naar zijn leeftijd, voor te houden dat van hem over zijn herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk en situatie, over de problemen die de kern uitmaken van zijn asielrelaas en over de motieven ten grondslag van zijn verzoek om internationale bescherming geen gedegen verklaringen mochten of zouden mogen worden verwacht. Dit geldt nog des te meer nu verzoeker zich hierover eenvoudigweg had kunnen informeren doorheen de contacten die hij duidelijk nog onderhield met zijn familieleden (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud (npo), p.6-8). Ook uit de inhoud van het verzoekschrift blijkt in dit kader overigens duidelijk dat verzoeker onmiddellijk en gemakkelijk de nodige contacten kon en kan leggen met zijn familieleden. Daarnaast had verzoeker zich over het voorgaande simpelweg kunnen informeren bij zijn zelfverklaarde familieleden in België. Redelijkerwijze mocht bovendien van hem worden verwacht dat hij zulks ook zou hebben gedaan. Van een verzoeker om internationale bescherming mag namelijk worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst.

In zoverre verzoeker in het voorliggende verzoekschrift daarnaast enkele keren terloops melding maakt van "*psychische problemen*" in zijn hoofd, dient verder te worden vastgesteld dat gelet op de inhoud van de stukken zoals opgenomen in het administratief dossier en in acht genomen dat verzoeker over deze vermeende psychische problemen in het voorliggende verzoekschrift nergens enige verdere, concrete en nuttige duiding verstrekt, hoegenaamd niet kan worden ingezien op welke problemen verzoeker doelt. Derhalve kan geenszins worden aangenomen dat verzoeker omwille van psychische problemen niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om zijn procedure internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren te volbrengen en om zijn asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten, en dit omdat aan hem niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend.

Dit geldt nog des te meer daar verzoeker geen enkel medisch of ander attest neerlegt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij daadwerkelijk mentale of psychische problemen kent; laat staan dat hij zou aantonen dat deze beweerde problemen van zulke ernstige aard zijn dat deze van invloed (konden) zijn op zijn vermogen om op een zelfstandige en volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure internationale bescherming en zijn relaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten.

Verzoeker gaf bij de aanvang van zijn procedure, in de vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' DVZ, daarenboven zelf eenduidig aan dat er volgens hem geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken. Uit de fiche MENA, de verklaring van de DVZ, de aldaar ingevulde vragenlijst en de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat al deze onderhouden op normale wijze zijn geschied en kunnen geen ernstige problemen in hoofd van verzoeker worden afgeleid. Nergens formuleerde verzoeker, diens voogd of diens advocaat enig bezwaar tegen het plaatsvinden van deze respectieve onderhouden. Uit de inhoud van deze stukken blijkt bovendien dat verzoeker tijdens deze onderhouden in staat was het gesprek te volgen, de gestelde vragen begreep en hierop doorgaans concrete antwoorden kon formuleren. Noch verzoeker, noch de voogd die hem initieel bijstond, noch verzoekers advocaat maakte in de loop van verzoekers procedure internationale bescherming verder ook maar enige melding van psychische problemen in hoofd van verzoeker; laat staan van problemen die van zulke aard waren dat zij hem mogelijks konden hinderen bij zijn deelname aan de procedure internationale bescherming en bij het afleggen, in dit kader, van volwaardige verklaringen. In de fiche MENA verklaarde verzoeker integendeel expliciet dat hij geen medische problemen had (administratief dossier, fiche MENA). Ook bij de DVZ maakte verzoeker, wanneer hij werd ondervraagd over zijn gezondheidstoestand, nergens enige melding van psychische problemen. Integendeel verklaarde hij er uitdrukkelijk dat zowel zijn gezondheid in het algemeen als zijn mentale gezondheid goed waren (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.31). Verzoeker gaf bij het CGVS voorts aan geen gezondheidsproblemen te kennen en formuleerde er geen vragen of opmerkingen voor het persoonlijk onderhoud bij het CGVS van start ging (administratief dossier, npo, p.2-3). Ook aan het einde van het persoonlijk onderhoud formuleerde verzoeker geen opmerkingen inzake eventuele psychische problemen in zijn hoofd (*ibid.*, p.19).

Verzoeker zelf laat daarenboven na om in het kader van het voorgaande ook maar enige verdere, concrete en nuttige duiding te verstrekken. Hij vergenoegt zich er namelijk toe eenvoudigweg en op algemene en ongefundeerde wijze aan te stippen dat hij psychische problemen zou hebben. Verzoeker toont daarbij niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze deze zelfverklaarde problemen van invloed zouden zijn geweest op zijn gezegden; laat staan dat hij zou aantonen dat, waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de behandeling en de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing.

Dient derhalve te worden besloten dat verzoeker niet concreet aantoont of hard maakt dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt hij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

4.6. Verzoeker stelt een Afghaan te zijn, afkomstig van de wijk of het dorp Zakhel in de stad Kunduz in de provincie Kunduz. Omwille van problemen met en een vrees ten aanzien van de taliban, zou verzoeker zijn regio en zijn land van herkomst hebben verlaten en niet kunnen terugkeren naar dit land en deze regio. Daarnaast stelt verzoeker nood te hebben aan internationale bescherming omwille van zijn verblijf in Europa en zijn (gepercipieerde) verwesterde profiel, alsmede omwille van de omstandigheden en de situatie in Afghanistan.

Teneinde een gedegen beoordeling te kunnen maken van verzoekers nood aan internationale bescherming, is het in dit kader essentieel om eerst een duidelijk zicht te krijgen op verzoekers reële regio van herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen. De nood aan internationale bescherming moet namelijk steeds *in concreto* en aan de hand van de voormelde elementen worden aangetoond en onderzocht. Een verwijzing naar (informatie over) de situatie in verzoekers zelfverklaarde land en regio van herkomst is *an sich* dan ook niet dienstig en kan niet volstaan om in hoofde van verzoeker te besluiten tot het bestaan of de afwezigheid van een nood aan internationale bescherming. Er moet tevens een band voorhanden zijn en worden aangetoond tussen deze situatie en verzoekers persoon.

Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat er een aantal elementen voorliggen die ernstig afbreuk doen aan de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

Zo dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker frappant tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn paspoort. Initieel beweerde hij nooit een paspoort te hebben gehad (administratief dossier, fiche NBMV). Bij de DVZ verklaarde hij echter dat hij wel degelijk een paspoort had maar beweerde hij dat dit paspoort in beslag werd genomen door de politie in Iran (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.25). Bij het CGVS stelde verzoeker andermaal dat hij een paspoort had. Deze keer beweerde hij echter dat dit paspoort zou zijn afgenomen door de politie in Turkije (administratief dossier, npo, p.3).

Verder blijkt uit de stukken zoals opgenomen in het dossier dat verzoeker kennelijk leugenachtige verklaringen aflegde omtrent zijn leeftijd. Ondanks dat verzoeker beweerde op dat ogenblik slechts 15 jaar oud te zijn, bleek uit het leeftijdsonderzoek dat op 22 december 2021 werd uitgevoerd in het Universitair Ziekenhuis van Antwerpen immers dat verzoeker op die datum ongeveer 18,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,5 jaar was (administratief dossier, beslissing van de Dienst Voogdij). Dat verzoeker ten onrechte beweerde enkele jaren jonger te zijn dan hij in werkelijk is, doet ernstig afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Eveneens legde verzoeker inconsistente verklaringen af aangaande de leeftijd van zijn ouders. Initieel, op 14 december 2021, gaf hij aan dat zijn vader ongeveer 48 jaar was en dat zijn moeder ongeveer 45 jaar was (administratief dossier, fiche NBMV). Bij de DVZ gaf hij op 20 juni 2022 echter aan dat zijn vader op dat ogenblik ongeveer 55 jaar was en dat zijn moeder ongeveer 48 jaar was (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.16A).

Ook over de leeftijden van zijn broers en zussen legde verzoeker inconsistente verklaringen af. Initieel gaf hij aan dat zijn broer I. ongeveer 28 jaar was, dat zijn broer B. ongeveer 25 jaar was, dat zijn broer R. ongeveer 16 jaar was, dat zijn broer T. ongeveer 13 jaar was, dat zijn broer S. ongeveer 11 jaar was en dat zijn broer Ba. ongeveer 8 jaar was. Ten aanzien van zijn zussen gaf hij initieel aan dat T. ongeveer 26 jaar was, R. ongeveer 24 jaar was en F. ongeveer 22 jaar was (administratief dossier, fiche NBMV). Bij de DVZ verklaarde verzoeker dat zijn broer I. ongeveer 28 jaar was, dat zijn broer B. ongeveer 24 jaar was, dat zijn broer R. ongeveer 19 jaar was, dat zijn broer T. ongeveer 13 jaar was, dat zijn broer S. ongeveer 11 jaar was en dat zijn broer Ba. ongeveer 9 jaar was. Omtrent zijn zussen gaf hij aan dat T. ongeveer 24 of 25 jaar was, dat R. ongeveer 22 jaar was en dat F. ongeveer 19 jaar was (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.18).

Tevens legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af aangaande de beroepsactiviteiten van zijn vader. Bij het CGVS verklaarde verzoeker aanvankelijk immers expliciet dat zijn vader geen winkel had maar gewoon

producten verkocht aan andere mensen, die deze producten dan op hun beurt verder verkochten (administratief dossier, npo, p.5). Later tijdens datzelfde persoonlijk onderhoud beweerde verzoeker echter dat zijn vader wel degelijk aan eigen winkel had en gaf hij bovendien aan dat deze winkel bij hun eigen huis gelegen was (*ibid.*, p.11).

Voorts legde verzoeker incoherente verklaringen af aangaande zijn scholingsgraad. Initieel gaf hij aan dat hij tot het vierde jaar naar school ging en dat hij kon lezen en schrijven (administratief dossier, fiche NBMV). Bij de DVZ gaf verzoeker aan dat hij naar school ging tot het derde jaar lager onderwijs en gaf hij aan dat hij de basis van lezen en schrijven onder de knie had (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.11). Bij het CGVS gaf verzoeker dan weer aan dat hij maar twee jaar naar school ging, dat hij niet naar school kon gaan omdat er elke dag incidenten waren en dat hij slechts een klein beetje kon lezen en schrijven (administratief dossier, npo, p.11). Bovendien beweerde verzoeker dat hij daarnaast les volgde aan de madrassa in de moskee doch bleek hij vervolgens in het geheel niet bij machte om te preciseren hoe lang hij dergelijke lessen volgde (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.11).

Dient daarenboven te worden vastgesteld dat verzoeker uiterst vage verklaringen aflegde over de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst gedurende de jaren voorafgaand aan zijn vertrek. Ondanks dat hij beweerde dat er in de periode voor zijn vertrek veel incidenten en gevechten plaatsvonden in de regio, bleek hij namelijk niet in staat om hiervan concrete en specifieke voorbeelden te verstrekken (administratief dossier, npo, p.9-10). Ook verzoekers broer legde bovendien vage verklaringen af aangaande de gevechten en incidenten in verzoekers regio van herkomst. Ondanks dat deze broer beweerde dat aldaar veel gevechten en incidenten plaatsvonden, kon deze namelijk slechts één concreet voorbeeld van zulk gevecht of incident geven. Daarbij situeerde hij dit incident bovendien vier jaren terug in de tijd (administratief dossier, map 'landeninformatie', npo verzoekers broer, p.13).

Tevens legden verzoeker en diens broer tegenstrijdige verklaringen af over de talibanactiviteiten in hun wijk of dorp. Verzoeker verklaarde immers dat de taliban niet naar het dorp konden komen, dat zij daarom probeerden papieren in huizen te gooien en mensen te overtuigen, dat hij niet wist of er ooit jongens werden overtuigd om de taliban te vervoegen en dat het niet was gebeurd, minstens dat hij er geen weet van had, dat er jongens gedwongen werden meegenomen door de taliban (administratief dossier, npo, p.10). Verzoekers broer verklaarde echter dat de taliban kwamen rekruteren in de madrassa/moskee in het dorp, dat er ook daadwerkelijk jongens van het dorp werden overtuigd door de taliban en dat er daarnaast jongens gedwongen werden meegenomen door de taliban (administratief dossier, map 'landeninformatie', npo verzoekers broer, p.14-15). Dit alles klemmt nog des te meer daar verzoekers broer vervolgens geen namen kon noemen van jongens die gedwongen zouden zijn meegenomen door de taliban. Daarenboven kon verzoekers broer slechts van één talibanleider de naam verstrekken. Over deze talibanleider kon hij voor de rest bovendien in het geheel niets vertellen (*ibid.*, p.15).

Dient bovendien te worden vastgesteld dat de door verzoeker aangevoerde, concrete problemen en vrees iedere geloofwaardigheid ontberen. Met betrekking tot deze problemen en vrees, wordt in de bestreden beslissing vooreerst namelijk geheel terecht gemotiveerd:

"Eerst en vooral dient te worden vastgesteld dat jouw achterneef A.Z. (...) (referentienummer CGVS : (...)) in 2017 de subsidiaire beschermingsstatus kreeg toegekend omdat zijn herkomst uit Kunduz niet in twijfel werd getrokken, maar er door het CGVS geen geloof werd gehecht aan zijn persoonlijke problemen met de taliban en het overlijden van de oom van jouw vader – de vader van A. (...). De broer van A; (...), jouw achterneef F. (...) (referentienummer CGVS : xxx) met wie je samen uit Afghanistan vertrok, ontving in maart 2023 een weigeringsbeslissing omdat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen voortvloeiend uit de problemen van hun vader en zijn persoonlijke problemen met de taliban. Jij beroept je voor jouw verzoek om internationale bescherming op problemen die voortvloeien uit de door A. (...) en F. (...) aangehaalde problemen. Hiermee geconfronteerd, antwoord je dat F. (...) nog geen beslissing gekregen had en verklaar je dat je er niet aanwezig was, om te horen wat zij gezegd hadden (CGVS p. 17).

Zelf slaag je er ook niet in de problemen van de oom van jouw vader, de vader van A. (...) en F. (...), aannemelijk te maken. Jouw kennis over het werk, leven en de omstandigheden rond de dood van de oom van jouw vader N.G. (...), is immers onwaarschijnlijk beperkt. Je kan over zijn handelsactiviteiten enkel oppervlakkige informatie geven, zoals dat hij een handelaar was van voedingswaren en dat hij handel dreef in Kaboel en Kunduz (CGVS p. 12). Daarnaast blijkt jouw kennis over de handelsactiviteiten van N.G. (...) tegenstrijdig met de verklaringen van jouw achterneef A. (...) (referentienummer CGVS : (...)). Hij verklaarde destijds immers dat zijn vader – N.G. (...) - een zakenman was en in mobiele toestellen handelde (CGVS dd. 02/08/2017, p. 9). Tijdens jouw persoonlijk onderhoud gevraagd wat je weet over het werk van jouw vader, antwoord je dat hij een handelaar was die voedingsdingen verkocht zoals maïs en bloem. Vervolgens gevraagd of N.G. (...) in dezelfde dingen handelde als jouw vader, antwoord je bevestigend. Hierop gevraagd of ze nog andere spullen verkochten, antwoord je ontkennend. Ook later, wanneer je gevraagd wordt of N.G. (...) nog andere goederen verkocht behalve voedingsproducten zoals maïs, rijst en bloem, antwoord je

opnieuw ontkennend. Dat jij en jouw achterneef A. (...) tegenstrijdige verklaringen afleggen over het werk van de oom van jouw vader, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van jouw verklaringen over diens werk. Ook over de omstandigheden rond zijn dood is jouw kennis erg oppervlakkig en summier. Zo weet je niet wanneer N.G. (...) precies omkwam, maar schat je dat het in 2015 was. Verder kan je op geen enkel moment gedetailleerde, doorleefde informatie geven over zijn overlijden. Je weet niet of hij voorafgaand aan zijn dood bedreigd werd door de taliban, en weet enkel te vertellen dat je hoorde van jouw familie dat de taliban geld aan hem vroegen en hij dat niet accepteerde. Je kan echter niet vertellen op welke manier N.G. (...) door de taliban gevraagd werd om dat geld, noch door wie van de taliban hij om het geld werd gevraagd of door wie hij werd vermoord (CGVS p. 14-15). Je weet niet of er nog andere handelaars waren die op dezelfde manier aangepakt en kan geen enkel incident opnoemen waarbij jouw vader, die volgens jouw verklaringen de handelsactiviteiten van N.G. (...) overnam, problemen kende met de taliban (CGVS p. 15). Je kan evenmin vertellen hoe veel geld ze wilden van de oom van jouw vader of om welke reden hij precies werd gevisieerd (CGVS p. 15). Jouw verklaringen over jouw eigen beleving van de dood van de oom van jouw vader is ook weinig doorleefd. Gevraagd hoe je op de hoogte kwam van de dood van N.G. (...), antwoord je dat je het ontdekte toen jullie aan het groeien waren met F. (...), jouw achterneef en zoon van N.G. (...), dat je merkte dat ze geen vader hadden. Je hoorde dan van hem dat zijn vader een grote handelaar was en dat hij vermoord werd (CGVS p. 15). Vervolgens gevraagd of je niet op de hoogte was in de periode dat hij vermoord werd, stel je dat je nog jong was, zeven of acht jaar oud en dat je het je niet kan herinneren. Er op gewezen dat de dood van N.G. (...) een ingrijpende gebeurtenis moet zijn geweest, antwoord je dat je een kind van zeven of acht was, en je niet alles kan weten (CGVS p. 15). Deze stelling over jouw leeftijd is echter niet in overeenstemming te brengen met de aan jouw toegewezen geboortedatum in de leeftijdstest. Een medische test uitgevoerd te Universitair Ziekenhuis Antwerpen op 22 december 2021 wees immers uit dat jouw werkelijke leeftijd ongeveer 18,5 jaar oud was, met een standaarddeviatie van 1,5 jaar. Jouw geboortedatum werd omwille van het grote verschil met jouw beweerde leeftijd van 15 jaar gewijzigd naar 22 december 2004. Dat je op het moment van de dood van N.G. (...) slechts zeven of acht jaar oud zou zijn geweest, is bijgevolg hoegenaamd niet geloofwaardig. Wat er ook van zij, het houdt echter weinig steek dat je pas van F. (...) zou hebben vernomen wat er gebeurd was met N.G. (...) terwijl jullie opgroeide. Jouw vader kreeg de verantwoordelijkheid over de kinderen van N.G. (...), die dan ook in het huis woonden. Dat je over deze periode en deze gebeurtenissen quasi niets kan vertellen, is erg merkwaardig. Hoewel niet van jou kan verwacht worden dat je alle details over de activiteiten van de oom van jouw vader en de daaruit voortgevloeide gebeurtenissen kent, kan van jou toch enige basiskennis over de incidenten en jouw belevenis ervan verwacht worden, quod non. Dat je het antwoord op deze basisvragen steeds schuldig moet blijven, ondermijnt de geloofwaardigheid van jouw vluchtrelaas.

Verder moet vastgesteld worden dat je als directe aanleiding voor jouw vertrek de verslechterde veiligheidssituatie en de gevechten in de omgeving van Kunduz aanhaalt. Je haalt geen enkel recent incident of gebeurtenis aan dat een aanwijzing kan zijn dat jouw vader, jijzelf of jouw familieleden persoonlijk gevisieerd werden door de taliban.

Ook tijdens het interview dat plaatsvond in kader van jouw registratie als niet-begeleide minderjarige vreemdeling op 14 december 2021 verklaarde je dat het motief voor de immigratie naar België de situatie en de oorlog daar was. Je repte er met geen woord over de problemen van jouw familie met de taliban (Fiche NBMV, p. 4). Je haalt nog één incident aan dat plaatsvond na de dood van N.G. (...). Namelijk dat de taliban in de richting van het huis schoten. Je verklaart dat ze het huis wilde nemen omdat ze een post ofzo wilden maken (CGVS p. 10). Bovendien haal je aan dat je het incident zelf niet hebt gezien. Je kan er bijgevolg geen details over geven (CGVS p. 10). Je situeert dit incident ongeveer één of anderhalf jaar na de moord op N.G. (...), die je in 2015 situeert (CGVS p. 8, 10). Uit beschikbare informatie blijkt dat er in het najaar van 2016 grootschalige aanvallen van de taliban plaatsvonden in Kunduz, waaronder in jouw wijk met als doel de stad – net als in 2015 – te veroveren. Iets waarin ze kortstondig slaagden. Deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier. Dat er in een periode waarin een grootschalige aanval van de taliban geschoten werd richting het huis, wijst – rekening houdend met jouw verklaring dat het om een eenmalige gebeurtenis gaat – er geenszins op dat de taliban jouw vader, jou of jouw familieleden persoonlijk zouden viseren. Integendeel, indien jouw familie der mate gevisieerd zou worden door de taliban, hadden ze destijds een uitgelezen opportuniteit om jouw familie te viseren. Op deze vaststelling gewezen, geef je aan geen idee te hebben waarom de taliban niet langskwamen bij het huis in die periode en stel je dat jouw familie destijds heel soms naar Kaboel ging om zich te beschermen (CGVS p. 16). Je haalt aan dat de taliban aan jouw vader vroegen hen geld te geven en hem gevraagd zouden hebben niet meer te zorgen voor de zonen van N.G. (...) (CGVS p. 16). Jouw verklaringen hierover blijven echter weinig concreet, niet overtuigend en allerm minst gedetailleerd. Bovendien stroken ze niet met jouw verklaringen dat de taliban niet in jullie wijk of de bazaar van de stad konden komen vanwege de vele controleposten van de overheid. Je verklaart dat de taliban niet aanwezig waren in jouw wijk van de stad en je hen nooit zag (CGVS p. 10). Er op gewezen dat het onbegrijpelijk is dat de taliban jullie jaren na de dood van de oom van jouw vader zou blijven lastigvallen, herhaal je simpelweg dat jouw vader de verantwoordelijkheid had voor het geld en de zonen van N.G. (...) (CGVS p. 16). Je kan echter geen bijkomende, overtuigende reden vermelden. Evenmin kan je aantonen waarom dat voor jou persoonlijk een vrees voor vervolging zou inhouden. Dat de taliban wanneer ze de kans hadden om jullie te vervolgen dit nalieten en er na deze gebeurtenis geen enkel concreet, noemenswaardig

incident of bedreiging jegens jouw vader of jouw familie meer valt op te merken, doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van jouw vluchtmotieven.”

Verzoeker voert ter weerlegging van de voormelde motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift geen dienstige argumenten aan.

Voor de voormelde, frappante tegenstrijdigheden en omissies, biedt verzoeker in dit verzoekschrift vooreerst immers niet de minste uitleg of verklaring.

Ook voor zijn verregaande onwetendheid en de opvallende vaagheden en lacunes in zijn verklaringen, reikt verzoeker geen dienstige uitleg aan. Zoals reeds hoger werd opgemerkt had verzoeker, die ten tijde van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS reeds volwassen was, zich omtrent het voorgaande immers eenvoudigweg kunnen informeren bij zijn zelfverklaarde familieleden, waarvan er zich verschillende in België bevinden. Bovendien mocht ook van verzoeker worden verwacht dat hij zulks zou hebben gedaan. Redelijkerwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming immers worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoekers familieleden, zoals verzoeker beweert in het verzoekschrift, informatie die dermate cruciaal was in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming niet zouden hebben willen verstrekken aan verzoeker, ontbeert daarbij iedere ernst. Dit geldt nog des te meer daar verscheidene van deze familieleden reeds ervaring hadden en hebben met de procedure internationale bescherming en bijgevolg op de hoogte zijn van het belang van dergelijke informatie.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Wat betreft jouw verklaringen dat de taliban wilden dat jullie met hen samenwerkten (CGVS p. 10), dient vooreerst vastgesteld te worden dat je wanneer bevraagd hierover, aangeeft dat je nooit persoonlijk door de taliban benaderd werd (CGVS p. 17). Je vertelt dat er wel incidenten waren dat ze papieren gooiden in huizen, maar geeft aan niet te weten of ze ook naar jullie huis gooiden (CGVS p. 17). Bovendien haalde je jouw vrees voor gedwongen rekrutering door de taliban op geen enkel moment aan bij de DVZ (CGVS p. 17).”

Verzoeker laat deze motieven geheel ongemoeid. Bijgevolg blijven zij onverminderd gelden. Gezien verzoeker en diens broer blijkens het voorgaande frappant tegenstrijdige verklaringen aflegden over de aanwezigheid en de rekruteringspogingen van de taliban in hun wijk of dorp, gezien verzoeker bij het CGVS duidelijk aangaf dat hij nooit persoonlijk door de taliban werd benaderd met het oogmerk op een rekrutering en gezien verzoeker de vrees voor gedwongen rekrutering bij de DVZ nooit aanhaalde, kan niet het minste geloof worden gehecht aan verzoekers vermeende vrees te worden gerekruteerd.

Verzoeker legde daarenboven manifest tegenstrijdige verklaringen af omtrent de verblijfplaatsen en het beweerde vertrek uit Afghanistan van zijn meest naaste familieleden. Dienaangaande, wordt in de bestreden beslissing op geheel gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

“Voorts moet opgemerkt worden dat je doorheen de asielprocedure in België incoherente verklaringen aflegt over de huidige en voorbije verblijfplaatsen van jouw familieleden. Tijdens het interview dat plaatsvond in kader van jouw (onterechte) registratie als niet-begeleide minderjarige vreemdeling op 14 december 2021, verklaarde je dat jouw ouders, broers en zussen in Zakhel, Kunduz, Afghanistan verbleven (Fiche NBMV, p. 3). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaar je op 20 juni 2022 dan weer dat jouw ouders in Pakistan zijn, maar dat je niet weet waar precies. Over de huidige locatie van jouw oudere broers I. (...) en B. (...), zeg je geen informatie te hebben (Verklaring DVZ, punten 16A, 18). Deze verklaringen zijn tegenstrijdig met jouw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Daar verklaar je immers dat je onderweg in Iran en Turkije reeds hoorde dat jouw familie één à twee maanden voor de machtsovername naar Pakistan vertrokken en zich in Pesjavar vestigden (CGVS p. 4, 13, 18). Dat je hierover op verschillende momenten doorheen de asielprocedure inconsistente verklaringen over aflegt, leidt ertoe dat er ernstige twijfels bestaan over hun huidige en voorbije verblijfplaatsen. Geconfronteerd met jouw verklaringen tijdens het interview in kader van jouw registratie als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, antwoord je dat ze jou er enkel gevraagd hebben waar je vandaan komt en waar je hebt gewoond (CGVS p. 18). Deze uitleg kan niet overtuigen.”

Verzoeker laat de voormelde motieven in het voorliggende verzoekschrift geheel ongemoeid. Derhalve blijven deze motieven onverminderd gehandhaafd.

Verzoeker legde eveneens tegenstrijdige en vage verklaringen af met betrekking tot zijn reisweg naar België. Initieel gaf hij aan dat zijn reis werd geregeld door zijn broer I. en dat hij niet wist hoeveel er voor zijn reis werd betaald (administratief dossier, fiche NBMV). Bij de DVZ gaf hij echter aan dat zijn reis zou zijn geregeld door zijn maternale oom S.G.. Voorts kon hij opnieuw niet aangeven hoeveel zijn reis zou hebben gekost (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.33). Bij het CGVS gaf verzoeker aanvankelijk aan dat zijn reis werd geregeld en betaald door zijn oom of zijn vader. Tevens gaf hij aan dat hij niet wist of het geld voor zijn reis al dan niet werd geleend. Even later beweerde hij dan weer dat zijn oom S.G. zijn reis zou hebben betaald maar dat hij niet wist of het geld ook van zijn oom kwam (administratief dossier, npo, p.13). Wanneer verzoeker werd geconfronteerd met zijn verklaringen in de fiche NBMV, volgens dewelke zijn broer zijn reis zou hebben geregeld, kwam verzoeker voorts niet verder dan louter te herhalen dat zijn oom zijn reis regelde, voegde hij

toe dat deze oom misschien geld nam of leende van zijn vader en beweerde hij zomaar iets te hebben verklaard in de fiche NBMV omdat hij het eigenlijk niet wist, hetgeen bezwaarlijk ernstig kan worden genomen (*ibid.*, p.14).

De algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen wordt nog verder ondermijnd door verzoekers houding en gedragingen nadat hij zijn land van herkomst verliet. Dient immers te worden vastgesteld dat verzoeker initieel gedurende verscheidene maanden verschillende veilige landen en lidstaten van de EU doorkruiste, dat hij in enkele van deze landen gedurende langere tijd vertoefde en in opvangcentra verbleef en dat hij in geen van deze landen een verzoek om internationale bescherming indiende. Nadat hij, ondanks dat hij zulks trachtte te ontkennen, vervolgens wel degelijk een verzoek om internationale bescherming had ingediend in Oostenrijk, koos verzoeker er bovendien voor om te verzaken aan het door hem ingediende verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk (administratief dossier, npo, p.14; verklaring DVZ, nr.23, 33-34; fiche MENA; informatie van de Dublin-Unit van Oostenrijk). Redelijkerwijze kan nochtans worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in een veilig land of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen en daarin zou volharden. Dat verzoeker naliet dit te doen en na zijn vertrek uit zijn land van herkomst dermate lang talmde alvorens zulk verzoek uiteindelijk slechts op een gedegen wijze in te dienen in België, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijner hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

Voor het overige blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoeker slechts een beperkt aantal verklaringen aflegde die een mogelijke indicatie kunnen vormen voor zijn voorgehouden herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen, dat verzoeker daarbij bovendien nauwelijks of niet verder werd bevraagd inzake verscheidene van de voormelde, ter beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming en het onderhavige verzoek om internationale bescherming nochtans cruciale en elementaire elementen, dat verzoeker vage, ontoereikende en niet te verifiëren verklaringen aflegde op de weinige momenten waarop hierover wel werd doorgevraagd en dat er geen informatie in het dossier is opgenomen aan de hand waarvan verzoekers werkelijke regio van herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen nader kunnen worden geverifieerd en onderzocht.

Gelet op het voorgaande, is het op grond van de inhoud van de stukken zoals opgenomen in het administratief dossier onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen op verzoekers reële regio van herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen.

De documenten die verzoeker neerlegde, zoals opgenomen in (de map 'documenten' in) het administratief dossier, zijn geenszins van zulke aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het voorgaande.

Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker, dit in tegenstelling met wat er in de bestreden beslissing wordt aangegeven, geen overtuigende bewijsstukken bijbrengt ter staving van zijn eigen voorgehouden identiteit, herkomst en persoonsgegevens. In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat verzoeker ter staving van zijn voorgehouden identiteit geen paspoort neerlegt en dat hij ter verklaring van het ontbreken van dit paspoort, zoals reeds hoger bleek, frappant tegenstrijdige verklaringen aflegde. Aan de taskara die verzoeker neerlegde ter staving van zijn identiteit, herkomst en persoonsgegevens kan verder niet de minste bewijswaarde worden gehecht. Vooreerst blijkt in dit kader dat verzoeker deze taskara slechts neerlegde in de vorm van een makkelijk te manipuleren kopie. Daarenboven verstrekke verzoeker voor het gegeven dat hij dit stuk slechts neerlegde in de vorm van dergelijke makkelijk te manipuleren kopie geen dienstige uitleg. In de fiche NBMV beweerde hij namelijk nog dat zijn (originele) taskara in Afghanistan was (administratief dossier, fiche NBMV). Bij de DVZ en bij het CGVS beweerde hij echter dat zijn taskara in beslag zou zijn genomen door de politie in Turkije en dat zijn zus daarom een kopie van een duplicaat van zijn originele taskara zou hebben bekomen en meegenomen (administratief dossier, npo, p.3; verklaring DVZ, nr.26).

Aan de kopie van de taskara van verzoekers broer kan, omwille van de redenen zoals aangehaald in arrest nr. 309 240 van 3 juli 2024 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gevelde ten aanzien van verzoekers broer, niet de minste bewijswaarde worden gehecht.

Ook de taskara's van verzoekers familieleden en de eigendomsdocumenten van een huis in Kunduz worden slechts neergelegd in de vorm van kopieën. Gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, ontberen deze stukken de nodige bewijswaarde. Daarenboven dient ook inzake deze stukken te worden gewezen op de informatie zoals opgenomen in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier. Uit deze informatie blijkt dat corruptie in Afghanistan wijdverbreid was, dat aldaar op grote schaal werd gefraudeerd met allerhande documenten zoals de neergelegde stukken en dat dergelijke stukken daardoor zowel binnen als buiten Afghanistan eenvoudigweg illegaal en tegen betaling konden worden verkregen. Hoe dan ook toont verzoeker, daar hij zoals hierboven reeds bleek zijn eigen identiteit, herkomst en persoonsgegevens niet staakt aan de hand van de nodige, overtuigende bewijsstukken en gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, niet aan dat de betreffende documenten daadwerkelijk betrekking zouden hebben op familieleden van verzoeker.

Hetzelfde geldt voor de verblijfsdocumenten van verzoekers zelfverklaarde achterneef en zus in België. Gelet op het voorgaande, kan niet zonder meer worden aangenomen dat deze personen daadwerkelijk familieleden van verzoeker zouden zijn. Zelfs indien zulks zou kunnen worden aangenomen, *quod non*, dan nog dient te worden vastgesteld dat uit de verblijfsdocumenten van deze personen in België voor de rest hoegenaamd niets kan worden afgeleid inzake verzoekers eigen voorgehouden (recente) herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, situatie en problemen en over de actuele verblijfplaatsen van zijn overige familieleden binnen en buiten Afghanistan.

De afdrukken van foto's van verzoekers zelfverklaarde familieleden ontberen met betrekking tot de hoger aangehaalde elementen eveneens iedere bewijswaarde. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoeker, gelet op hetgeen voorafgaat, zijn familieband met de personen afgebeeld op deze foto's niet aantoonbaar maakt. Verder dient te worden opgemerkt dat zowel zulke afdrukken als zulke foto's eenvoudigweg kunnen worden gefabriceerd en gemanipuleerd, hetgeen de bewijswaarde van deze afdrukken van foto's ondergraaft. Daarenboven bevatten deze foto's slechts een momentopname en kunnen zij eenvoudigweg zijn geënceneerd. Zelfs indien aangenomen zou kunnen worden dat de personen op deze foto's familieleden van verzoeker zouden betreffen, *quod non*, dan nog dient aldus te worden opgemerkt dat uit deze foto's hoogstens kan worden afgeleid dat verzoekers familieleden op een bepaald ogenblik bij het hierop afgebeelde complex in Peshawar zijn geweest. Voor het overige blijkt uit deze foto's niets.

Ook de documenten die verzoeker neerlegt door middel van zijn aanvullende nota zijn niet van zulke aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het voorgaande. Wat betreft de Pakistaanse registratiebewijzen, dient te worden opgemerkt dat deze slechts worden neergelegd in de vorm van kopieën. Gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, ontberen deze stukken de nodige bewijswaarde. Hoe dan ook toont verzoeker, daar hij zoals hierboven reeds bleek zijn eigen identiteit, herkomst en persoonsgegevens niet staft aan de hand van de nodige, overtuigende bewijsstukken en gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, niet aan dat de betreffende documenten daadwerkelijk betrekking zouden hebben op familieleden van verzoeker.

Ook het document van pleegzorg West-Vlaanderen, waarin gesteld wordt dat verzoeker "*meestal*" bij zijn zelfverklaarde zus en schoonbroer verblijft, kan niet volstaan om aan de hoger gedane vaststellingen afbreuk te doen. Uit dit document kan niet zonder meer worden afgeleid dat verzoeker is wie hij voorhoudt te zijn en dat de betrokken personen daadwerkelijk familieleden zouden zijn.

De door verzoeker geschreven eigen verklaring voegt aan het voorgaande niets toe en doet hieraan evenmin afbreuk.

De overige bij verzoekers aanvullende nota gevoegde stukken hebben betrekking op verzoekers houding, activiteiten en integratie in België en bevatten geen elementen die aan het voorgaande afbreuk kunnen doen.

Gezien het de Raad te dezen ontbreekt aan de nodige onderzoeksbevoegdheid, ontbreekt het de Raad bijgevolg aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen en dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 7 augustus 2023 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend vierentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT